

„Musíme být zticha,“ dodá Zelda. „Jsme tu scho-
vaní.“

„Před kým?“ zeptám se, když sejdu ze schodů. Sotva
to dořeknu, vzpomenu si, jak nacisté strkali děti na ná-
kladák, a vím, že je to hloupá otázka.

„Adolf Hitler nemá rád židovské děti,“ odpoví ku-
drnatá dívka.

„Adolf Hitler?“ podívám se. „Otec Ludwik říká, že
Adolf Hitler je skvělý muž. Stojí v čele Polska. Je před-
sedou vlády nebo králem nebo čím.“

Zelda mě zpraží pohledem.

„Adolf Hitler,“ opraví mě, „je vůdce nacistů. Copak
to nechápeš?“

Zůstanu na ni civět.

„To je pravda,“ přikývne mrkající kluk a mrká ještě
víc než obvykle.

Hledím na všechny děti, které sborově přikyvu-
jí.

Jestli mají pravdu, pak je to k nevíře. Zajímalo by
mě, jestli už o tom slyšel otec Ludwik?

„Proto se musíme schovávat,“ říká dívka s ofačo-
vanou paží. „Všechny ostatní židovské děti odtud na-
cisté odvezli. Na příkaz Adolfa Hitlera. A už nikdy se
nevrátily. Zůstaly tady jedině ty děti, které se jako my
ukrývají.“

„Můžeme teď pokračovat ve vyprávění?“ navrhuje
Zelda.

Posadím se k nim na podlahu, připadám si jako
ve snách. Najednou si vybavím další příběh. Ten, ve

kterém mi maminka s tatínkem vysvětlovali, proč
musím zůstat v sirotčinci. Říkali, že je to kvůli tomu,
abych mohl chodit do školy, zatímco budou cestovat
a dávat do pořádku své podnikání. Ten příběh vyzněl
tak přesvědčivě, že jsem mu tři roky a osm měsíců
věřil.

Ten příběh mi zachránil život.

Zelda a ostatní už nám přetahují přes hlavu kabáty
a dělají stan.

„Vyprávěj nám ještě o tom klukovi z hradu,“ osmělí
se Henryk.

„Jmenuje se William,“ opraví ho Zelda.

„Ššt,“ tiší ji dívka s kudrnatými vlasy. Znovu a znovu
si je kartáčuje, což musí hezky bolet, řekl bych. Usměje
se na mě. „Ať nám to poví Felix.“

Zkouším vymyslet, co bych jim mohl vyprávět. Něco,
co by nás přivedlo na veselejší myšlenky. Něco, při čem
bychom zapomněli, že ten nejdůležitější člověk v celém
Polsku nenávidí nás, naše rodiče i naše knihy.

„Jednou ráno,“ začnu, „se William na hradě probudí
a v polévce, kterou má k snídani, najde kouzelnou
mrkev.“

„Kouzelnou mrkev,“ skočí mi Zelda do řeči. „To zna-
mená, že se mu splní tři přání.“

„Nemusí se mu splnit tři přání,“ odporuje ten mrká-
ček. „Třeba je to jen jedno přání.“

„Splní se mu tři přání,“ trvá na svém pobouřeně
Zelda. „Když bude tu mrkev správně držet.“